

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

zo 4. októbra 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností – Nariadenie (ES) č. 2201/2003 – Článok 15 – Postúpenie súdu, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci – Pôsobnosť – Článok 19 – Prekážka začatého konania“

Vo veci C-478/17,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunalul Cluj (Vyšší súd Kluž, Rumunsko) zo 17. júla 2017 a doručený Súdnemu dvoru 9. augusta 2017, ktorý súvisí s konaním:

IQ

proti

JP,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia E. Levits, A. Borg Barthet (spravodajca), M. Berger a F. Biltgen,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- rumunská vláda, v zastúpení: pôvodne R. H. Radu, C.-M. Florescu a R. Mangu, neskôr C.-R. Cantâr, C.-M. Florescu a R. Mangu splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin a D. Calciu, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 10. júla 2018,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: rumunčina.

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (Ú. v. EÚ L 338, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 243).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi IQ a JP vo veci najmä výkonu rodičovských práv a povinností po rozvode ich manželstva vo vzťahu k im trom spoločným deťom.

Právny rámec

Právo únie

- 3 Odôvodnenia 12 a 13 nariadenia č. 2201/2003 stanovujú:
  - „(12) Kritériá právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností, upravené týmto nariadením sú tvorené tak, aby zodpovedali najlepšiemu záujmu dieťaťa, najmä kritériu blízkosti. To znamená, že právomoc by mal mať v prvom rade členský štát obvyklého pobytu dieťaťa, s výnimkou určitých prípadov zmeny pobytu dieťaťa alebo v dôsledku dohody medzi nositeľmi rodičovských práv a povinností.
  - (13) Toto nariadenie umožňuje v záujme dieťaťa, ako výnimku a za určitých podmienok, aby súd, ktorý má právomoc, postúpil vec súdu iného členského štátu, ak je tento súd vo vhodnejšej situácii na to, aby konal vo veci. ...“
- 4 Článok 1 tohto nariadenia s názvom „Rozsah pôsobnosti“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Toto nariadenie sa uplatňuje bez ohľadu na povahu súdu v občianskych veciach, ktoré sa vzťahujú na:

...

b) nadobúdanie, výkon, prenesenie, obmedzenie alebo odňatie rodičovských práv a povinností.“
- 5 Podľa článku 2 bodu 1 uvedeného nariadenia:

„Na účely tohto nariadenia:

pojem ‚súd‘ označuje všetky orgány v členských štátoch s právomocou vo veciach, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia podľa článku 1“.
- 6 Kapitola II oddiel 1 tohto nariadenia sa venuje pravidlám v oblasti právomoci vo veciach rozvodu, rozluky a anulovania manželstva. V tomto oddiele 1 článok 3 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 s názvom „Všeobecná právomoc“ stanovuje:

„Vo veciach rozvodu, rozluky alebo anulovania manželstva majú právomoc súdy členského štátu,

  - a) na ktorého území:

...

– má odporca obvyklý pobyt...

...“

- 7 Kapitola II oddiel 2 tohto nariadenia stanovuje v článkoch 8 až 15 súbor pravidiel týkajúcich sa právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností.
- 8 Článok 8 uvedeného nariadenia, nazvaný „Všeobecná právomoc“, stanovuje:
- „1. Súdny členský štát má právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.
2. Odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.“
- 9 Článok 12 toho istého nariadenia, nazvaný „Dohoda o právomoci“, vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:
- „1. Súdny členský štát pri výkone svojej právomoci podľa článku 3, na základe návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva, má právomoc v každej veci, ktorá sa týka rodičovských práv a povinností a ktorá súvisí s týmto návrhom, ak:
- a) aspoň jeden z manželov má rodičovské práva a povinnosti k dieťaťu
- a
- b) manželia a nositelia rodičovských práv a povinností prijali právomoc týchto súdov výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom v čase začatia konania a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa.
2. Právomoc založená podľa odseku 1 zanikne, ako náhle:
- a) rozsudok o návrhu na rozvod, rozluku alebo anulovanie manželstva sa stal právoplatným;
- b) v prípade, že k dátumu uvedenému v písm. a) sa konanie o rodičovských právach a povinnostiach neskončilo, rozsudok v tomto konaní sa stáva právoplatným;
- c) konania uvedené v písm. a) a b) sa skončili z iného dôvodu.“
- 10 Podľa článku 15 nariadenia č. 2201/2003, nazvaného „Postúpenie súdu, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie vecí“:
- „1. Vo výnimočných prípadoch, ak sa súdny členský štát, ktoré majú právomoc vo veci samej, domnievajú, že súd iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci alebo jej špecifickej časti, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa, môžu:
- a) prerušiť konanie vo veci alebo jej časti a vyzvať účastníkov, aby podali svoj návrh na súd tohto iného členského štátu podľa odseku 4; alebo
- b) požiada[ť] súd iného členského štátu, aby prevzal právomoc podľa odseku 5.
2. Odsek 1 sa vzťahuje:
- a) na návrh účastníka; alebo
- b) z vlastného podnetu súdu; alebo

c) na žiadosť súdu iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu podľa odseku 3.

S postúpením na základe vlastného podnetu súdu alebo na žiadosť súdu iného členského štátu musí súhlasiť aspoň jeden z účastníkov.

3. Dieťa má osobitnú väzbu k členskému štátu podľa odseku 1, ak tento členský štát:

- a) sa stal miestom obvyklého pobytu dieťaťa potom, ako sa na súde, ktorý je uvedený v odseku 1, začalo konanie; alebo
- b) je miestom pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa; alebo
- c) je štátom, ktorého štátnu príslušnosť má dieťa; alebo
- d) je miestom obvyklého pobytu nositeľa rodičovských práv a povinností; alebo
- e) je miestom, kde sa nachádza majetok dieťaťa, a vec sa týka opatrení na ochranu dieťaťa vo vzťahu ku správe, udržiavaniu alebo nakladaniu s týmto majetkom.

4. Súd členského štátu, ktorý má právomoc vo veci samej, určí lehotu, v ktorej sa na súde tohto iného členského štátu musí začať konanie podľa odseku 1.

Ak v tejto lehote sa na súdoch konanie nezačalo, súd, na ktorom už konanie začalo, pokračuje vo výkone svojej právomoci v súlade s článkami 8 až 14.

5. Súd tohto iného členského štátu môžu, ak je to s ohľadom na špecifické okolnosti prípadu v najlepšom záujme dieťaťa, prijať právomoc do šiestich týždňov od podania návrhu podľa odseku 1 písm. a) alebo písm. b). V tomto prípade súd, ktorý začal konanie ako prvý, odmietne vykonávať svoju právomoc. Inak súd, ktorý začal konanie ako prvý, pokračuje vo výkone svojej právomoci v súlade s článkami 8 až 14.

6. Na účely tohto článku súdy spolupracujú buď priamo alebo prostredníctvom ústredných orgánov určených podľa článku 53.“

11 Oddiel 3 tohto nariadenia, nazvaný „Spoločné ustanovenia“, nachádzajúci sa v kapitole II tohto nariadenia, obsahuje najmä článok 19, ktorý v časti „Prekážka začatej veci a súvisiace konania“, vo svojich odsekoch 2 a 3 stanovuje:

„2. Ak sa vedú konania týkajúce sa rodičovských práv a povinností k tomu istému dieťaťu a s rovnakým predmetom konania na súdoch rôznych členských štátov, súd, ktorý začal konať ako druhý, aj bez návrhu preruší konanie, až kým sa nepotvrdí právomoc súdu, ktorý začal konať ako prvý.

3. Keď sa potvrdí právomoc súdu, ktorý ako prvý začal konať, súd, ktorý začal konať ako druhý, odmietne vykonávať svoju právomoc v prospech tohto súdu.

V takom prípade účastník, ktorý podal návrh súdu, ktorý začal konať ako druhý, môže podať svoj návrh na súd, ktorý začal konať ako prvý.“

Rumunské právo

- 12 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že článok 448 ods. 1 bod 1 Codul de procedură civilă română (rumunský občiansky súdny poriadok) stanovuje, že rozsudky vo veciach rodičovských práv a povinností vydané v prvostupňovom konaní sú vykonateľné. Okrem toho podľa rumunských procesných právnych predpisov môžu byť súdne rozhodnutia, ktoré sú vydané na prvom stupni v oblasti rodičovských práv a povinností, zrušené iba v prípade, že sa vyhovie odvolaniu.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 V manželstve medzi JP a IQ sa narodili tri deti, ktoré bývajú v Spojenom kráľovstve s ich matkou IQ od roku 2012.
- 14 Dňa 26. novembra 2014 žalobkyňa IQ podala na Judecătoria Cluj-Napoca (Súd prvého stupňa Kluž-Napoca) návrh na rozvod proti svojmu manželovi JP, ktorý býval vo Florești (Rumunsko). Na Judecătoria Cluj-Napoca (Súd prvého stupňa Kluž-Napoca) podala tiež návrh, aby jej priznal výlučný výkon rodičovských práv a povinností týkajúci sa troch detí narodených počas manželstva, zveril jej deti do osobnej starostlivosti a uložil JP povinnosť prispievať na výživu týchto detí a na ich vzdelanie.
- 15 JP podal vzájomný návrh, v ktorom navrhoval rozvod manželov na základe vzájomného súhlasu, alebo subsidiárne z dôvodov na oboch stranách, zverenie výkonu rodičovských práv a povinností vo vzťahu k trom deťom narodeným počas manželstva obom rodičom a stanovenie programu zachovania osobných pút s deťmi.
- 16 Na pojednávaní z 28. septembra 2015 Judecătoria Cluj-Napoca (Súd prvého stupňa Kluž-Napoca) overil svoju právomoc vo veciach s cudzím prvkom a vyhlásil, že má právomoc na prejednanie veci. Keďže účastníci konania súhlasili s rozvodom manželstva na základe spoločnej dohody, uvedený súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky na to, aby rozhodol o tomto žalobnom návrhu. V dôsledku toho rozviedol manželstvo na základe spoločnej dohody a prerušil konanie o žalobných návrhoch súvisiacich s návrhmi týkajúcimi sa rozvodu, vo vzťahu ku ktorým súd pokračoval v skúmaní, pričom stanovil dátum pojednávania na účely dokazovania.
- 17 Judecătoria Cluj-Napoca (Súd prvého stupňa Kluž-Napoca) svojím rozsudkom čiastočne vyhovel návrhu IQ a vzájomnému návrhu JP, nariadil spoločný výkon rodičovských práv a povinností vo vzťahu k trom deťom narodeným počas manželstva, stanovil miesto pobytu detí v bydlisku IQ, určil výšku výživného, ktoré má JP uhrádzať v prospech detí a stanovil program udržiavania osobných vzťahov medzi otcom a deťmi.
- 18 Dňa 7. septembra 2016 IQ a JP podali proti tomuto rozhodnutiu odvolanie na Tribunalul Cluj (Vyšší súd Kluž, Rumunsko), t. j. vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 19 Na tomto súde IQ požaduje priznanie výlučného výkonu rodičovských práv a povinností, a aby stanovený program udržiavania osobných vzťahov medzi otcom s deťmi bol užší. JP navrhuje, aby bol tento program ešte širší.
- 20 Dňa 26. decembra 2016 IQ podala na High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court) Birmingham [Vrchný súd (Anglicko a Wales), oddelenie pre rodinné veci (súd pre rodinné veci) Birmingham, Spojené kráľovstvo] návrh na obmedzujúci súdny príkaz voči JP. Dňa 3. januára 2017 tiež navrhla, aby tento súd rozhodol o výkone starostlivosti o deti a o spôsobe výkonu práva JP na styk s deťmi.

- 21 V ten istý deň tento súd nariadil neodkladné opatrenie zakazujúce otcovi detí vykonávať starostlivosť o deti až do rozhodnutia v tejto veci s konečnou platnosťou. Okrem toho 2. februára 2017 vyzval vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, aby odmietol svoju právomoc, keďže miesto pobytu detí bolo so súhlasom rodičov stanovené v Spojenom kráľovstve.
- 22 Uznesením zo 6. júla 2017 High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court) Birmingham [Vrchný súd (Anglicko a Wales), oddelenie pre rodinné veci (súd pre rodinné veci) Birmingham] požiadal rumunský súd, aby mu postúpil vec na základe článku 15 nariadenia č. 2201/2003 z dôvodu, že všetky tri dotknuté deti mali obvyklý pobyt v Spojenom kráľovstve prinajmenšom od roku 2013, a to počas celého konania pred rumunskými súdmi, t. j. tento súd bol súdom, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci v zmysle daného ustanovenia.
- 23 Vnútroštátny súd uvádza, že v prejednávanej veci súd, ktorému bola doručená žiadosť o postúpenie veci, rozhoduje vo veci v štádiu odvolania a že už existuje rozhodnutie vydané v prvom stupni.
- 24 Vnútroštátny súd sa pýta, ako sa má vyrovnáť s uvedeným rozhodnutím, keďže podľa článku 448 ods. 1 bodu 1 rumunského občianskeho súdneho poriadku je toto rozhodnutie v zásade vykonateľné v tom zmysle, že pokiaľ také rozhodnutie nie je zrušené, JP môže požadovať jeho vykonanie.
- 25 Keby mal vnútroštátny súd postúpiť vec na High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court) Birmingham [Vrchný súd (Anglicko a Wales), oddelenie pre rodinné veci (súd pre rodinné veci) Birmingham] na základe článku 15 nariadenia č. 2201/2003, nemohol by už rozhodnúť o odvolaniach, ktoré podali IQ a JP, takže rozhodnutie prvostupňového súdu by podľa rumunského občianskeho súdneho poriadku naďalej existovalo.
- 26 Za týchto podmienok Tribunalul Cluj (Vyšší súd Kluž) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Vzťahuje sa výraz ‚súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej‘, uvedený v článku 15 [nariadenia č. 2201/2003], tak na súdy, ktoré rozhodujú vo veci na prvom stupni, ako aj na súdy rozhodujúce o opravnom prostriedku? Treba rozhodnúť, či môže byť na základe článku 15 nariadenia č. 2201/2003 vec postúpená súdu, ktorý je vo vhodnejšej situácii, v prípade, že súd, ktorý má právomoc a ktorému bola doručená žiadosť o postúpenie veci na súd, ktorý je vo vhodnejšej situácii, je odvolacím súdom, zatiaľ čo súd, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci, je prvostupňovým súdom.
2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, ako sa má súd, ktorý má právomoc, postupujúci vec súdu, ktorý je vo vhodnejšej situácii, vyrovnáť s rozhodnutím vydaným na prvom stupni?“

O prejudiciálnych otázkach

- 27 Na úvod treba uviesť, že situácia vo veci samej sa vyznačuje tým, že oba súdy, tak rumunský, ako aj súd Spojeného kráľovstva, zakladajú svoju právomoc na nariadení č. 2201/2003.
- 28 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru totiž vyplýva, že rumunské súdy overili existenciu svojej právomoci a vyhlásili, že majú právomoc podľa článku 12 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 v spojení s článkom 3 ods. 1 tohto nariadenia, kým súd Spojeného kráľovstva, ktorý začal konať ako druhý, zakladá svoju právomoc v oblasti rodičovských práv a povinností na článku 8 nariadenia č. 2201/2003, keďže všetky tri deti majú obvyklý pobyt v Spojenom kráľovstve, kde bývajú so svojou matkou od roku 2012.

- 29 Preto, ako uviedol generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, na účely odpovede na položené otázky treba preskúmať, či sa má článok 15 nariadenia č. 2201/2003 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na situáciu, v ktorej súdy oboch dotknutých členských štátov majú právomoc rozhodovať vo veci samej podľa článkov 8 a 12 tohto nariadenia.
- 30 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 stanovuje možnosť pre súdy členského štátu, ktoré majú právomoc vo veci samej, postúpiť túto vec alebo jej špecifickú časť súdu iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, ak tento súd je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa.
- 31 Daný článok 15, ktorý sa nachádza v oddiele 2 kapitoly II nariadenia č. 2201/2003 a ktorý upravuje súbor pravidiel o právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností, stanovuje pravidlo osobitnej právomoci, ktoré predstavuje výnimku z pravidla všeobecnej právomoci stanoveného v článku 8 uvedeného nariadenia a podľa ktorého je súd, kde má dieťa obvyklý pobyt, súdom, ktorý má právomoc rozhodnúť vo veci samej (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 29).
- 32 Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 teda umožňuje postúpenie danej veci súdu iného členského štátu, než v ktorom sa nachádza súd, ktorý má obvykle právomoc, za predpokladu – ako vyplýva z odôvodnenia 13 tohto nariadenia –, že takéto postúpenie spĺňa určité podmienky a dochádza k nemu len výnimočne (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 47).
- 33 Z toho vyplýva, že článok 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 umožňuje súdu, ktorý má obvykle právomoc rozhodovať vo veci rodičovských práv a povinností, či už na základe všeobecného pravidla podľa článku 8 ods. 1 tohto nariadenia, alebo na základe dohody o právomoci podľa článku 12 uvedeného nariadenia, postúpiť svoju právomoc na prejednanie veci, ktorá mu je predložená, alebo jej špecifickej časti na súd, ktorý obvykle nemá právomoc v tejto oblasti, ale ktorý treba v danom prípade považovať za súd „vo vhodnejšej situácii“ na prejednanie uvedenej veci.
- 34 Na účely určenia súdu, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci, je potrebné predovšetkým určiť súd iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa „osobitnú väzbu“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 50).
- 35 V súlade s judikatúrou Súdneho dvora na účely určenia takejto väzby v konkrétnej veci je potrebné vychádzať z faktorov, ktorých vyčerpávajúci výpočet je uvedený v článku 15 ods. 3 písm. a) až e) nariadenia č. 2201/2003. Z toho vyplýva, že automaticky nie je možné postúpiť veci, v ktorých tieto faktory chýbajú (rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 51).
- 36 Treba konštatovať, že situácia, ako je tá vo veci samej, keď deti mali a stále majú zvyčajné bydlisko v Spojenom kráľovstve, situácia členského štátu, s ohľadom na ktorý by mala byť stanovená existencia osobitnej väzby, nespadá pod žiadny z faktorov vymenovaných v tomto ustanovení.
- 37 Konkrétne, faktor uvedený v článku 15 ods. 3 písm. b) nariadenia č. 2201/2003, podľa ktorého členský štát „je miestom pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa“, nevyhnutne odkazuje na situáciu, v ktorej dieťa malo, ale už nemá obvyklý pobyt v členskom štáte, s ktorým je vhodné stanoviť existenciu osobitnej väzby.
- 38 Okrem toho všetky faktory uvedené v článku 15 ods. 3 tohto nariadenia potvrdzujú, ak nie výslovne, tak aspoň v podstate, blízkosť medzi dieťaťom, ktorého sa vec týka, a iným členským štátom, než v ktorom sa nachádza súd, ktorý má právomoc rozhodnúť na základe článku 8 ods. 1 alebo článku 12 tohto nariadenia (pozri analogicky rozsudok z 27. októbra 2016, D., C-428/15, EU:C:2016:819, bod 52).

- 39 To znamená, že súd iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému má dieťa osobitnú väzbu, ktorý je vo vhodnejšej situácii na prejednanie veci, uvedený v článku 15 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003, nemôže byť súd, ktorý má obvykle právomoc rozhodovať vo veci samej na základe článkov 8 alebo 12 tohto nariadenia.
- 40 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní na situáciu, v ktorej súdy oboch dotknutých členských štátov majú právomoc rozhodovať vo veci samej podľa článkov 8 alebo 12 tohto nariadenia.
- 41 Akýkoľvek opačný výklad by bol predovšetkým v rozpore s vôľou normotvorcu Únie, ktorá bola pripomenutá v bode 32 tohto rozsudku a ktorá je jasne vyjadrená v odôvodnení 13 nariadenia č. 2201/2003 a v samotnom znení článku 15 tohto nariadenia, že mechanizmus postúpenia veci upravený týmto ustanovením má mať výnimočnú povahu.
- 42 Ďalej treba pripomenúť, že nariadenie č. 2201/2003 najmä stanovuje v kapitole II pravidlá upravujúce určovanie právomoci, ako aj v kapitole III pravidlá týkajúce sa uznávania a výkonu rozsudkov vo veciach rodičovských práv a povinností, pričom cieľom všetkých týchto pravidiel je zabezpečenie právnej istoty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. októbra 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 43 Keby sa mal článok 15 nariadenia č. 2201/2003 vykladať v tom zmysle, že umožňuje postúpenie veci, hoci podmienky na uplatnenie tohto ustanovenia nie sú splnené, takýto výklad by porušoval pravidlá rozdelenia právomoci stanovené uvedeným nariadením, a teda aj cieľ právnej istoty sledovaný normotvorcom Únie.
- 44 Napokon taký výklad by v situácii, o akú ide vo veci samej, viedol k tomu, že článok 19 ods. 2 uvedeného nariadenia, ktorým sa vo veciach rodičovských práv a povinností riešia situácie, v ktorých majú právomoc súdy nachádzajúce sa v rôznych členských štátoch, by bol zbavený svojho zmyslu.
- 45 Toto ustanovenie totiž stanovuje, že ak sa vedú konania týkajúce sa rodičovských práv a povinností k tomu istému dieťaťu a s rovnakým predmetom konania na súdoch rôznych členských štátov, súd, ktorý začal konať ako druhý, aj bez návrhu preruší konanie, až kým sa nepotvrdí právomoc súdu, ktorý začal konať ako prvý.
- 46 V prejednávanej veci vyplýva zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, že podmienky uplatnenia tohto ustanovenia sú splnené. Preto prináleží High Court of Justice (England & Wales), Family Division (family court) Birmingham [Vrchný súd (Anglicko a Wales), oddelenie pre rodinné veci (súd pre rodinné veci) Birmingham], ktorý začal konať ako druhý, aby prerušil konanie, až kým sa nepotvrdí právomoc vnútroštátneho súdu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania a ktorý začal konať ako prvý.
- 47 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené v bode 28 tohto rozsudku, vnútroštátny súd overil svoju právomoc a vyhlásil, že má právomoc na základe článku 12 nariadenia č. 2201/2003. Vnútroštátnemu súdu však ešte prináleží overiť, či jeho právomoc nezanikla podľa odseku 2 tohto článku.
- 48 Keďže, ako bolo uvedené v bode 40 tohto rozsudku, článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní v situácii, o akú ide vo veci samej, nie je potrebné odpovedať na otázky týkajúce sa výkladu podmienok vykonávania tohto článku.
- 49 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba dospieť k záveru, že článok 15 nariadenia č. 2201/2003 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní na situáciu, o akú ide vo veci samej, v ktorej oba súdy konajúce vo veci majú právomoc rozhodovať vo veci samej, pričom jeden podľa článku 12 a druhý podľa článku 8 tohto nariadenia.

O trovách

- 50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

Článok 15 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000, sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatní na situáciu, o akú ide vo veci samej, v ktorej oba súdy konajúce vo veci majú právomoc rozhodovať vo veci samej, pričom jeden podľa článku 12 a druhý podľa článku 8 tohto nariadenia.

Podpisy